

Hồi 9

Hoạn Nạn Thấu Chân Tình

Những nhà trong con hẻm này chắc chắn là rộng lớn giàu có, nên phải đề phòng quân trộm cướp. Do đó họ thà không thấy ánh mặt trời, nhất định xây tường thật cao vây quanh nhà. Hai người vừa bước vào con hẻm, nhìn hai bên toàn là tường rất cao, đến độ khinh công của Thiên Mã Đường cũng không thể nhảy một cái lên đầu tường được.

Con hẻm rất sâu, rất tối, phía trước có bốn người, phía sau cũng có ba người. Bảy người đều mặc áo dạ hành màu đen bó sát thân, khuôn mặt dùng khăn đen che lại. Họ bước đi rất chậm, xem ra không có vẻ gì gấp rút, vì họ biết cả hai người này cũng như cá nằm trong lưới, cua trong rọ, không có đường nào thoát được.

Mã Như Long hạ nhỏ giọng nói:

- Cô chớ sợ, ta sẽ kêu bọn họ thả cho cô đi.

Đại Uyển hỏi:

- Họ có để chịu để cho ta đi chẳng ?

- Chuyện này không can hệ gì đến cô, tại sao không thả cô đi được chứ ?

- Người nghĩ rằng bọn họ đến tìm người à ?

- Dĩ nhiên là tìm ta !

Đại Uyển thở ra:

- Người lầm rồi, ta cũng mong là bọn họ đến tìm người, nhưng rất tiếc không phải vậy.

- Tại sao không phải ?

- Người là hung thủ, kẻ đi bắt hung thủ là làm một việc quang minh chính đại rất đáng hãnh diện, tại sao bọn họ lại dùng khăn đen bịt mặt cả ?

Mã Như Long rút cuộc đã nghĩ đến việc Đại Uyển cũng bị rắc rối như y, cũng bị người truy tìm hạ sát.

Đại Uyển lại nói:

- Nhưng người đừng lo, ta sẽ kêu bọn họ thả người đi.
- Cô tưởng ta chịu đi à ?
- Hai ta chẳng phải thân thích, cố tri cũng không, người ta chưa đòi mạng người, không lẽ người lại muốn cùng chết với ta sao ?
- Bất kể xảy ra chuyện gì, ta không thể nào để một mình cô ở lại đây.
- Tại sao không thể ?
- Bởi vì ta không thể làm chuyện đó được.
- Lý do này không đủ !
- Nhưng đối với ta như thế đã đủ.
- Không chừng ta là một nữ nhân xấu xa, một kẻ trộm, người nên giúp bọn họ bắt ta mới phải.
- Ta biết cô không phải hạng người đó.
- Làm sao người biết được, đến ta họ gì người cũng không rõ mà.
- Nhưng ta tin cô.

Đại Uyển nhìn Mã Như Long, bỗng thở dài:

- Ta cứ tưởng người đã thông minh ra một chút, chẳng ngờ người vẫn ngu muội như thế.

Con hẻm tuy khá dài, và bảy người áo đen đi khá chậm, nhưng lúc này đã đến rất gần.

Bảy người đều mang binh khí, loại binh khí ngoại môn cực kỳ hiếm thấy. Có kẻ trong tay cầm đôi Long Phụng Kim Hoàn, thứ binh khí mà Thượng Quan Kim Hồng sử dụng, song từ lúc y bị chết dưới tay Tiểu Lý Phi Dao thì không còn ai dùng nữa. Có người khác lại cầm trong tay đôi Uyên Ương Khóa Hổ Lam (giỏ chụp hổ).

Những loại binh khí này đều đã tuyệt tích giang hồ từ lâu, vì rằng tuy uy lực của mỗi thứ binh khí rất lớn, nhưng lại rất khó luyện, do đó kẻ đủ sức sử dụng các binh khí này hẳn có thân thủ không phải tầm thường. Mã Như Long quả thật không nắm chắc có thể ngăn chặn nhóm người này nhưng y không hề ngần sợ.

Đại Uyển bỗng hỏi:

- Nay, các người đến tìm ta, hay là tìm hấn ?

Người áo đen tay cầm Long Phụng Song Hoàn, vóc thấp nhưng tinh anh, bước đi vững vàng, đôi mắt bên trên vuông khấn che mặt lấp lánh, nhãn quang sắc bén như mắt chim ưng, rõ ràng là một cao thủ. Y lạnh lùng nói:

- Đến tìm cô thì sao ? Tìm hấn thì sao ?

Đại Uyển đáp:

- Nếu các người đến tìm hấn, thì chẳng liên quan gì đến ta, ta không là anh hùng, cũng chẳng phải quân tử, cho nên các người có giết hấn, ta cũng không xen vào.

Người kia cười nhạt:

- Cô không cần nói, ta cũng nhận thấy.

- Nhưng nếu các người đến tìm ta thì mọi việc khác đi nhiều.

- Sao ?

- Tuy hấn gặp khá nhiều rắc rối, nhưng vẫn nhất định không làm kẻ tự tử bàng quan như ta, các người chỉ cần đụng đến ta, là hấn sẽ liều mạng với các người.

Người kia kết luận:

- Cho nên nếu chúng ta muốn động đến cô, thì nhất định phải giết hấn trước.

Đại Uyển nhìn Mã Như Long hỏi:

- Có đúng vậy chăng ?

Mã Như Long đáp:

- Phải.

Chính Mã Như Long cũng không hiểu tại sao mình thốt ra những lời nói đó, thật ra lúc này y có rất nhiều việc phải làm, sự tình chưa đến hồi tỏ rõ thì y không thể chết được. Nếu y chết tại đây ngay lúc này, thì chẳng những chết không minh bạch, không ai hay, mà tội danh oan uổng của mình cũng vĩnh viễn không cách gì rửa sạch được. Nhưng lời đã nói ra, y không muốn thu lại, quyết không hối hận.

Đại Uyển nói:

- Đây, các người có nghe hấn nói không ?

Người áo đen kia cười nhạt:

- Thì ra hấn vừa là anh hùng, lại còn là quân tử.

Đại Uyển đáp:

- Xem ra là thật thế.
- Chỉ rất tiếc loại người này lúc nào cũng khó thọ.

Đại Uyển thở dài:

- Câu này ta đã từng nói với hấn, nhưng hấn cứ không chịu nghe.

"Keng" một tiếng, đôi vòng tung ra, lửa xẹt tứ phía. Năm xưa Thượng Quan Kim Hồng uy chấn thiên hạ, sáng lập nên Kim Tiền Bang bao trùm thiên hạ, y chẳng những hùng tài đại lược, võ công cũng kinh hồn. Trong binh khí phổ của Bách Hiểu Sinh, Thượng Quan Kim Hoàn tuy được liệt vào hạng thứ nhì, nhưng trong giang hồ đa số ai cũng đồng ý rằng võ công của y không dưới Thiên Cơ Lão Nhân, người được liệt vào hạng nhất.

Đôi Long Phụng Kim Hoàn trong tay y, đã một thời được xem là một loại binh khí bá đạo nhất thiên hạ. Trong tay người áo đen, đôi kim hoàn vẫn có uy lực khiếp đảm, tuy không sánh được với Thượng Quan Kim Hồng năm xưa. Thế nhưng Đại Uyển chẳng thèm nhìn đến, cô đang nhìn Mã Như Long, trong mắt chứa đầy nét cười rất dịu dàng thoải mái.

Kẻ địch đã đuổi đến kề bên, phút sinh tử sắp đến trong nháy mắt, mà Đại Uyển vẫn cười thật tươi. Đó là vì Mã Như Long không chịu bỏ mình cô ở lại để trốn đi, bất luận ngoài miệng cô nói gì, nhưng trong lòng cảm giác hấn rất khác, và hình như còn quan trọng hơn chuyện sinh tử của cô.

Mã Như Long bỗng nhiên cũng cảm thấy trở nên sảng khoái, cả đôi mắt của Đại Uyển lúc này trông cũng trở nên thật khả ái. Giữa cái đẹp và cái xấu vốn không có tiêu chuẩn tuyệt đối, người nào có thể khiến ta cảm thấy dễ chịu thoải mái là người đó khả ái.

Đại Uyển khẽ hỏi:

- Người có sợ chẳng ?

Mã Như Long chẳng phải hoàn toàn không sợ. Nỗi sợ là một nhược điểm mà con người khó khắc phục nhất, cũng may trong lòng mỗi người hãy còn một vài cảm giác tốt đẹp, có thể vượt qua nỗi sợ hãi.

Đại Uyển lại nói:

- Nếu người sợ, bây giờ đi vẫn còn kịp.

Mã Như Long đáp:

- Ta không đi.

Đại Uyển thở dài nhè nhẹ:

- Vậy thì ta ...

Cô không nói hết câu. Tiếng nói của cô đột nhiên im bặt như bị một nhát khoáy dao vô hình cắt đứt, như thể đột nhiên bị một bàn tay ma vô hình bóp nghẹn. Trong mắt cô bỗng lộ vẻ khiếp hãi vô cùng, như thể bỗng nhiên nhìn thấy một ác quỷ mà những kẻ khác không thấy.

Nếu Mã Như Long quay đầu lại xem, thì sẽ phát hiện ra người Đại Uyển nhìn thấy chỉ là một cô gái bình thường, mình mặc áo vải xanh rất đơn sơ, trong tay cầm một giỏ hoa, vừa bước vào con hẻm chật hẹp này.

Mã Như Long không quay đầu lại, nên y không dần được bèn hỏi:

- Cô sao vậy ?

Đại Uyển nói:

- Ta phải đi, người không đi, thì ta đi đây.

Cô chưa nói hết lời, đã bỏ đi thật, thân mình bay lên nhảy qua bức tường cao mà bất kỳ ai cũng không tưởng tượng cô có thể nhảy lên được.

Cô gái bán hoa dạo tầm thường kia vẫn một mực cúi đầu đi thẳng đến phía trước, chừng như không thấy sắp có bức tường cản đường đi. Mọi người nhìn thấy cô sắp đụng đầu vào tường, có thể đụng mạnh đổ máu nữa, chẳng ai tưởng tượng được đầu cô không bị bể vì đụng vào tường, mà ngược lại bức tường bị cô đụng bể. Chỉ nghe "ầm" một tiếng, trên bức tường cao dày cỡ hai thước đột nhiên hiện ra một cái lỗ có hình người, cô gái bán hoa dạo kia đã đi xuyên qua, như thể đi xuyên qua một tờ giấy mỏng.

Mã Như Long sửng sốt, mọi người đều chưng hửng. Kinh công của Đại Uyển đã khiến người giật mình, võ công của cô gái bán hoa dạo lại càng kinh khiếp hơn. Bầu trời đêm bỗng như trở nên tối hơn, gió chừng như lạnh thêm. Cả hai cô gái đã đi mất, nhưng nhóm sát thủ kia vẫn còn đó, người áo đen vẫn còn cầm Đoạt Mạng Kim Hoàn trong tay.

Mã Như Long lên tiếng:

- Các vị tìm cô ấy, hay là tìm ta ?

Người áo đen đáp:

- Tìm y thị.

- Cô ấy đã đi rồi.

- Như vậy rất bất lợi cho người.

Mã Như Long hỏi:

- Tại sao ?

Người áo đen đáp:

- Bởi vì người phải biết là kiếm sắc xuất vỏ không thể không vấy máu, nếu không sẽ mang điềm bất tường cho kẻ cầm kiếm.

Trong tay y vẫn cầm võ khí giết người, nhãn quang lộ sát khí:

- Bọn chúng ta cũng thế, hễ xuất thủ là phải giết người, bây giờ y thị đã bỏ đi, chúng ta lấy mạng người thế vào.

- Hay lắm.

Kỳ thực Mã Như Long biết tình huống lúc này không hay chút nào, trong tay y không có võ khí, trong tâm cũng thiếu sát khí, lại chẳng có con đường khác để lựa chọn.

Con người tại sao phải giết nhau ? Mã Như Long rất ghét bạo lực, nhưng trong tình cảnh này chỉ có cách dùng võ lực mới chế ngự bạo lực được. Y cố gắng tập trung tinh thần, mạng sống chỉ có một, mà y chưa muốn chết.

Tiếng "keng" lại vang lên, song hoàn tấn công lần nữa, lửa xẹt tứ phía như mưa. Mã Như Long cũng tung mình như tên bắn ra phía trước, y không có sát khí nhưng lại có một thứ khác.

Huyết khí !

Mục tiêu của Mã Như Long không phải là đôi kim hoàn trong tay người áo đen, mà là một chỗ khác, cái khâu yếu nhất của đối phương. Trong tình thế một mất một còn này, có thể tiêu diệt được một người của đối phương là thêm một cơ hội sống còn. Mục tiêu tấn công của Mã Như Long là Hắc Bá.

Hắc Bá họ Hoàng. Mọi người đều gọi hắn là Hắc Bá là vì trong nhóm chỉ có hắn là cao lớn, đen đúa nhất. Hắc Bá mình cao tám thước chín phân, vai rộng ba thước, bắp tay gồng lên còn to hơn bắp đùi của người khác, quả tay dấm to bằng đầu của một đứa trẻ.

Mã Như Long tại sao lại xem một kẻ như thế là khâu yếu nhất trong bọn ? Phải chăng vì người này có vẻ căng thẳng đứng bên cạnh Đoạt Mạng Kim Hoàn ? Dây leo thường phải dựa vào cây lớn để sinh tồn, kẻ yếu thường hy vọng có thể nương tựa kẻ

mạnh, chỗ mạnh hay yếu của một người không chỉ dựa vào bề ngoài mà nhận định được.

Vũ khí của Hắc Bá là một đôi Hồn Nguyên Thiết Bài, nặng ít nhất cũng là sáu, bảy chục cân.

Mã Như Long xông qua phía Hắc Bá, thì đôi thiết bài đưa ra tấn công, một tạt ngang, một đưa thẳng.

Mã Như Long dùng tay đấm thẳng xuyên qua thiết bài, đập vào mũi Hắc Bá. Chỉ nghe một tiếng động nhỏ vang lên, như tiếng nắm tay đấm vào cục thịt, thậm chí tiếng kêu cũng không có, Hắc Bá đã ngã nhào xuống.

Mã Như Long vốn có thể vọt qua thân Hắc Bá, nhân cơ hội nhảy qua lỗ hổng trên tường.

Nhưng y bỗng có ý nghĩ là mình có thể đấu với nhóm người này một trận, không phải là hoàn toàn không có cơ hội thắng. Chỉ cần có một phần cơ hội thì y quyết không bỏ. Từ trước đến nay y vốn là một người vô cùng kiêu ngạo.

Hắc Bá vừa ngã xuống, Mã Như Long liền dùng mũi giày hất một tấm thiết bài lên, đưa tay trái bắt lấy thiết bài quét ngang vừa kịp đẩy lùi kim hoàn. Tay phải của y lại chụp lấy cổ tay một người khác giật mạnh, khiến người này phải buông rơi cây phản quan bút.

Thế nhưng kim hoàn vẫn còn nằm trong một đôi bàn tay đáng sợ, cộng thêm một đôi Khóa Hổ Lam không kém uy lực. Hai thứ binh khí này mới thật sự nguy hiểm. Nhìn thấy hai đôi Khóa Hổ Lam và Đoạt Mạng Kim Hoàn phối hợp nhau vô cùng quỷ dị, Mã Như Long mới phát giác ra mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng, y đã đánh giá thấp địch thủ, lại xem mình quá cao.

Phạm phải sai lầm này một lần cũng đủ trí mạng, chẳng có lần thứ hai ! Mã Như Long chỉ có nước liều mạng, một kẻ dám thí mạng sẽ trở nên rất nguy hiểm. Bất giác y nghĩ đến Thiên Sát !

Hắc Bá gắng gượng đứng dậy thở hồng hộc, mũi gãy chảy máu, làm hấn hít thở khó khăn. Đột nhiên hấn giật phăng vạt áo phanh ngực ra, gầm lớn:

- Giết hấn đi ! Giết hấn đi ! Giết ! Giết ! Giết ! Giết ! Giết ! Giết !

Tiếng kêu thảm khốc, liều mạng của một sát thủ ! Trên lồng ngực đen xạm của Hắc Bá hiện rõ mười chín chữ đỏ như máu tươi.

Thiên Sát không từ thủ đoạn, không tiếc hy sinh tất cả để giết y cho kỳ được !

Mã Như Long nắm chặt tay đấm, nghiêng rằng thâm nhủ, chết thì chết ! Lại một người ngã xuống dưới quả đấm của y. Y không nhìn rõ là kẻ nào ngã xuống, nhưng bỗng nhiên y nhìn thấy một đạo ngân quang. Đạo ngân quang rực sáng từ trên không trung xẹt đến, là ngân thương !

"Phụng Thành, Ngân Thương, Khưu."

Mã Như Long vừa nhìn thấy ngân thương, thì nghe tiếng Khưu Phụng Thành nói:

- Các người muốn giết y, hãy chặt đứt cây thương này trước, các người muốn chặt đứt cây thương này, hãy giết được ta trước đã !

Mã Như Long không thể tưởng tượng được Khưu Phụng Thành lại đến cứu y, nhưng Khưu Phụng Thành đã đến ! Y đứng bên cạnh Mã Như Long, cùng Mã Như Long liều mạng với bọn sát thủ kia ! Phải chăng đến lúc hoạn nạn mới biết rõ ai là bạn, mới nhận chân được bộ mặt thật của người khác ?

Ngân thương đâm thủng yết hầu của một kẻ, quả đấm đánh gãy xương của một kẻ khác, lần này tiếng xương vỡ nghe rất rõ. Những kẻ chưa ngã xuống bỗng biến đi mất, bởi hai người liều mạng dĩ nhiên lại càng nguy hiểm đáng sợ hơn một, hơn nữa hai người này lại là Khưu Phụng Thành và Mã Như Long.

Con hẻm tối mờ mờ, khí đêm lạnh lẽo, nhưng Mã Như Long chỉ cảm thấy một bàn tay ấm áp cầm lấy tay y.

Giọng nói của Khưu Phụng Thành cũng ấm áp không kém:

- Ta biết bây giờ người đang cần cái gì, người cần phải uống rượu.

- o O o -